A XV-a ediție a circuitului ciclist al județului Brașov

Între 23 și 26 iulie se va desfășura cea de a XV-a ediție a circuitului ciclist al județului Brașov. Corespondentul nostru principal **Carol Gruia** ne informează că organele sportive locale desfășoară o intensă activitate pentru pregătirea acestei competiții tradiționale.

Întrecerea va măsura 551 km, împărțiți în 4 etape. Întregul traseu este asfaltat. Concurenții vor pleca din Brașov, vor trece pe teritoriul a încă 5 județe și își vor disputa sprintul ultimei etape la Poiana Brașov. La startul întrecerii se vor alinia cicliști de valoare din Capitală, din Brașov, precum și dintr-o serie de centre cicliste cum sînt Brăila, Ploiești, Cluj ș.a. Vor concura, de asemenea, cicliști din lotul național care se pregătește pentru campionatele mondiale ce se vor desfășura în luna august la Brno. Cei mai buni alergători vor fi premiați.

La 27 iulie, Brașovul găzduiește o altă competiție tradițională : „Cupa Dezrobirea". Deschisă tuturor categoriilor de alergători, competiția are o probă... vedetă : **cursa veteranilor.** Cu acest prilej îi vom revedea în întrecere pe **Marin Niculescu, Traian Chicomban, Martie Ștefănescu, Octavian Amza, N. I. Țapu** et comp.

VINERI ȘI DUMINICĂ — DOUĂ FINALE DE CAMPIONATE NAȚIONALE

Centru de pondere în activitatea sportului cu pedale din țara noastră, Brașovul găzduiește în această săptămînă două din cele patru finale anuale ale campionatelor naționale de ciclism. Este vorba de probele de **contratimp individual** și **fond.**

În vederea acestor întreceri, majoritatea cicliștilor și-au mutat — pentru cîteva zile — locul de pregătire în preajma Brașovului.

La **contratimp individual** (ca și la fond, de altfel) este dificil de dat un pronostic. Pe cei 40 km cît măsoară traseul finalei lucrurile stau altfel decît în competițiile desfășurate în acest sezon, cînd contratimpul s-a desfășurat pe distanțe variind între 15 și 25 km. Sînt însă cîțiva alergători care concurează cu șanse. **Theodor Puterity** — învingătorul etapei contratimp din „Turul României" — este cel care abordează competiția cu îndatorirea de a confirma valoarea afirmată în compania redutabililor rutieri din R.D. Germană, Franța, Norvegia etc. El va fi însă supus unui puternic pressing de către dinamovistul **Alexandru Sofronie** și chiar de către colegul său de club, **Ion Ardeleanu.** Oricum, aceștia sînt principalii candidați. În proba de fond, șansele sînt și ele răspîndite. Aici vor avea primul cuvînt grimpeurii. Traseul îi obligă pe participanți să urce de două ori la Pîrîul Rece și în final să facă și o ascensiune în Poiana Brașov. Emil Rusu se află în dificila situație de a trebui să-și apere cele două titluri cucerite anul trecut. Dacă într-adevăr se află în formă slabă — așa cum a încercat să ne-o demonstreze în „Turul României"—îi va fi imposibil să țină piept cu brio contracandidaților.

Programul întrecerilor : VINERI — **contratimp individual** (pe șoseaua spre Sighișoara), DUMINICĂ — **fond** (Brașov — Rișnov — Piriul Rece — Predeal — Brașov, de două ori, sosirea în Poiana Brașov).

Convorbiri cu domnul Gore

Rolul medicinii

Evenimentul este pentru dl. G. asemeni microbilor : el pătrunde în conștiința eminentului meu prieten, cunoaște o perioadă de incubație, dezlănțuie turburări în organism și stăruie mult, mult după ivirea sa și după ce contemporanii l-au uitat.

Ceea ce explică de ce acuma, cînd campionatele europene de box s-au stins în amintirea generală, fiind înlocuite cu Turul ciclist al României, 0—4 la Balcaniada de tineret sau finalele Wimbledonului, dl. G. meditează, ca un ultim mohican al ecoului, pe marginea ringului de la „23 August".

— Lumea — afirmă dl. G. — s-a lăsat într-atît acaparată de swinguri, rezultate și arbitri încît ni se pare că a trecut cam subestimată cea mai nouă și mai interesantă dintre forțele campionatelor : este vorba de medici.

— Medicii erau întotdeauna pe lîngă ringuri, notez eu.

— Da, dar îi îngrijeau pe boxeri, nu-i învingeau, răspunde dl. G. Pe vremea mea doctorii se mulțumeau să-și facă meseria, bandajînd rănițli, examinînd cu competență o arcadă spartă și ajutînd boxerii să rămînă în ring ; astăzi ei îi scot pe pugiliști din luptă. E, fără îndoială, o modificare aproape revoluționară a rosturilor medicinii sportive. Să mai exemplific ? Toți spectatorii au observat cu uluire cum în anume meciuri cînd raportul dintre combatanți era egal și nimeni nu putea prevede soarta luptei, medicul făcea un semn cu mîna, se urca pe ring, cerea unui boxer să-i arate ochiul stîng, poate chiar să zică 33, după care hotăra : afară. Și boxerul respectiv — pe care nu izbutise să-l doboare pînă atunci nici pumnii adversarului și — culmea ! — nici măcar arbitrii, ieșea, la hotărîrea unui internist — din lupta pentru titlul suprem.

Numărul deciziilor obținute în felul acesta de către medici se ridică la aproximativ zece. Potrivit calculelor mele, corpul medical de la europene a dobîndit 3 medalii de aur, 2 de argint și 5 de bronz, adică de trei ori mai multe trofee decît la campionatele precedente de la Roma și de cinci ori mai multe decît în 1965. Progresul este impresionant. Dacă, așa cum intuiesc, activitatea medicală va cunoaște același ritm de creștere ca în momentul de față, la viitoarele campionate discipolii lui Esculap vor cuceri 6 titluri europene.

Ascensiunea fulgerătoare a doctorilor în medicină pe arena boxului mondial s-a concretizat în ultimele zile printr-o seamă de măsuri organizatorice — continuă dl. G. Astfel, zilele trecute a luat ființă la Lausanne F.I.M.B. (Federația internațională a medicilor din domeniul boxului) care va decerna, între altele, titluri europene pentru cele mai bune performanțe. La ora cînd discutăm noi doi, clasamentul se prezintă în felul acesta :

1. dr. Eornizk — 2 titluri europene, 4 titluri naționale.
2. dr. Ellentauer — 1 titlu european, 4 titluri naționale.
3. prof. dr. docent Simpson — 1 titlu european, 2 titluri naționale.

p. conf.,
Al. MIRODAN

RECENZII

ATENȚIE: Culturismul la orizont!

„Body-building"-ul anglo-saxon, adică formarea (construirea) corpului, are pe continent un nume care a creat multe confuzii, provocate adesea — incredibil — de zețari. Tipografii, neinițiați, au fost de multe ori tentați să culeagă — și au culeș — deformat expresia, zicîndu-i : culturalism. Nu, firește, nu e vorba de așa ceva, ci de *culturism*, numele destul de pretențios dat unor exerciții corporale, prin reducție din cultura fizică de care vorbea și Müller în „Sistemul meu" și Slavici în „Educația fizică".

Cu pași timizi, exacerbați pînă la giganticele și publicitarele concursuri pentru „Mister Univers" (titlu purtat și de Tommy Kono), culturismul și-a făcut drum cu răbdare spre independența disciplinelor sportive. Multă vreme legat de sportul halterelor — a căror folosire intensă explica apropierea — culturismul caută tot mai mult neatîrnarea, pe care a și obținut-o datorită atracției irezistibile pe care o exercită asupra tineretului prin mirajul frumuseții trupești, pe care o recomandă și o promite.

În aceste circumstanțe, apariția în editura C.N.E.F.S. a volumului „Culturism", datorat lui Lazăr Baroga, trebuie considerată aproape un act firesc, corespunzător afluenței extraordinare de scrisori pe această temă sosite în diverse redacții, corespunzător, de asemenea, afluenței neobișnuite la o conferință pe aceeași temă ținută în cadrul Universității populare din București.

Autorul lucrării — fost campion halterofil al țării — ne învață, în aproape 200 de pagini, bogat ilustrate cu schițe corecte și sugestive, cum putem deveni mai arătoși, chiar și cînd nu vrem să-l concurăm în frumusețe pe Tony Curtis. Expunerea este sistematică și se adresează tuturor categoriilor de amatori de estetism fizic (tineri, femei, copii, vîrstnici).

De azi încolo, dezvoltarea principalelor grupe musculare, dezvoltarea forței în general, vă stă la îndemînă. Culturismul a devenit — datorită acestui volum — un bun la domiciliu. Mulțumim lui Lazăr Baroga de a fi răspuns dintr-un singur foc, competent fără îndoială, la sutele de scrisori care cereau redacțiilor un sfat adesea incomplet, alteori prea complicat sau diletantistic. Nădăjduim că tirajul volumului va reuși să satisfacă pe toți curioșii. **(vib)**

„I SE SPUNE PROFESORUL" MARCHEAZĂ UN DEBUT PROMIȚĂTOR

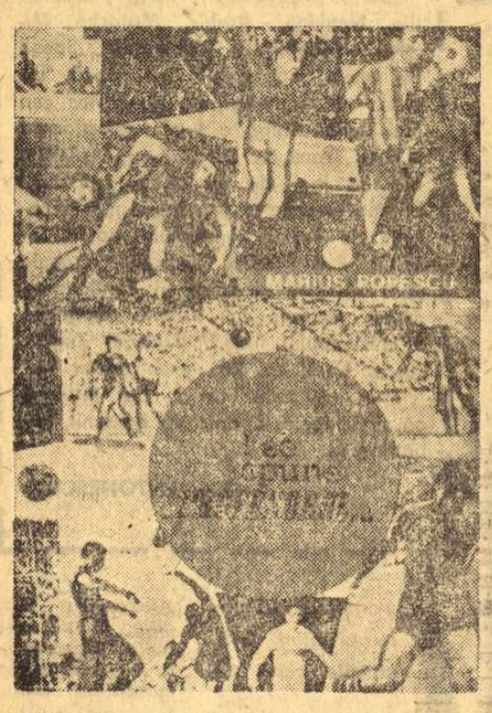

Două nume de certă rezonanță, în domenii deosebite de activitate. Evident, dacă nu considerăm că în copilărie unul a jucat fotbal, iar, mult mai tîrziu celălalt a comentat, în coloane de ziar, fotbalul. Deci, un ziarist și un fotbalist constituie factorii unui „proces chimic". Rezultatul : în vitrinele librăriilor o nouă apariție în sfera beletristicei sportive. Dumneata iubitorule, pasionatule, cel ce cunoști mai bine decît oricine viața și întîmplările din cariera eroilor stadionului, sînt sigur că ai rezolvat problema propusă. Este vorba de „I SE SPUNE PROFESORUL", cartea de început de drum a colegului nostru Marius Popescu.

Subiectul ? Evident fotbalistic. Eroul ? Gh. Constantin. Arhicunoscutul jucător al C.C.A.-ului (azi, „Steaua") și ani de zile al reprezentativei naționale. Deci, două nume bine, foarte bine cunoscute în sfera mai largă a sportului, în compartimentul ei cel mai gustat, fotbalul. De ne-am întreba dacă lucrarea care face obiectul acestor rînduri constituie o biografie — mai mult sau mai puțin romanțată — a lui Gh. Constantin sau o istorie a unui crîmpei din viața fotbalului românesc contemporan, ne-am afla în dilemă.

Dar, dacă am fi obligați, totuși, să dăm un răspuns acestei probleme, cred că el ar fi o recunoaștere a ambelor genuri. Și nu este greu de explicat aceasta, în măsura în care istoriografiul fotbalului românesc nu va putea vorbi despre această disciplină, în ultimele două decenii, fără a întîlni — pas cu pas — figura lui Gh. Constantin.

Pe parcursul lucrării, analiza scoate în evidență stilul alert — specific reporterului, seriozitatea cercetării perioadei și fenomenului investigat — specifică istoriografului, totul așezonat cu un umor care te duce la concluzia că dacă eroul cărții este foarte sobru pe gazon, are suficient haz în povestire, iar autorul, dacă mustește de umor, știe să investigheze totul cu sobrietate.

Spre a sintetiza — este drept într-o formulă banală — vom spune că „I se spune Profesorul" nu trebuie să lipsească din biblioteca nici unui pasionat al fotbalului, că ea se citește ca un roman de aventuri (care fotbalul și eroii lui nu țin de domeniul aventurii ?), dar mai presus decît atît îți dă mult de gîndit. Și am dori ca ea să fie citită și de tinerii care fac primii pași în această disciplină și, mai ales, să mediteze asupra celor ce vor citi.

Niki Mihail BURILIANU

O CARTE UTILĂ *)

La a doua sa apariție, în ediție revăzută și adăugită, „ALMANAHUL VOLEIULUI ROMÂNESC", alcătuit de **N. Mateescu** și **M. Popescu**, se prezintă, fără îndoială, ca un instrument deosebit de util care se străduiește, și reușește, să implinească un gol evident în documentaristica iubitorilor voleiului.

Limbajul rezultatelor seci, al unor enumerări de valori (echipe sau jucători), punctat discret de cîteva minime comentarii, izbutește direct și fără divagații să ofere o imagine de ansamblu, bine documentată a liniei pe care a urmat-o voleiul nostru timp de jumătate de veac (1919—1968).

Un spațiu întins (peste 200 de pagini) este acordat — pe bună dreptate — celor 23 de ani de ascensiune a voleiului românesc în perioada 1945—1968. Urmărind paginile cărții, cititorul interesat va putea să retrăiască clipele de euforie ale marilor noastre succese voleibalistice internaționale, fără a fi scutit, bineînțeles, și de cele mai puțin plăcute.

Capitolul final, constituindu-se ca o adevărată post-față a lucrării, include tabele cu campionii de volei, cu maeștri emeriți și maeștri ai sportului, cu antrenorii emeriți și cei de categoria I, cu arbitrii internaționali români, de categorie republicană și categoria I, precum și palmaresul naționalelor noastre, feminină și masculină, în întîlnirile internaționale și reprezintă o adevărată sinteză a întregii cărți.

Ținuta grafică îngrijită creează un cadru și mai plăcut lectorului. Poate ar fi de reproșat puținătatea imaginilor fotografice, care, deși nu lipsesc, ni se par, totuși, insuficiente.

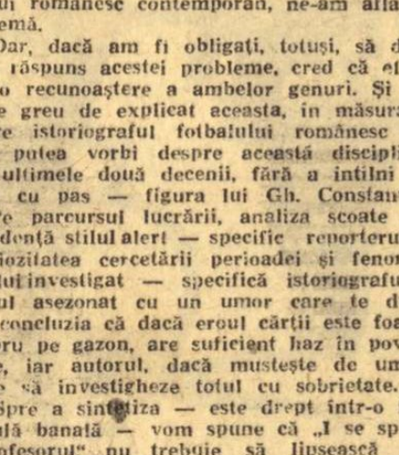

Avîndu-se în vedere marea utilitate practică a lucrării atît pentru specialiști, cît și pentru întreaga masă de iubitori ai voleiului, ni se pare că tirajul (1 140 exemplare !) nu este deloc suficient pentru a face față solicitărilor. Ne exprimăm, de aceea, speranța că, în curînd, în rafturile librăriilor se va găsi un nou lot de volume.

(Em. F.)

*) N. Mateescu — M. Popescu : Almanahul voleiului românesc (ediția a II-a revăzută și adăugită), Editura C.N.E.F.S., 1969, lei 6,50.

UMBRELA ATLETISMULUI

Interesul pentru atletism

Devine tot mai deranjant pentru cei care sîntem atașați trup și suflet atletismului, că acest sport, altădată „chemînd" zeci de mii de spectatori la „Internaționalele" noastre, își făurește azi marile sale recorduri într-un anonimat inexplicabil. A devenit oare atletismul un sport neatractiv ? Nu mai are priză la public ? Dacă pentru tribunele goale ale meciurilor de fotbal vina se pune pe micul ecran, la atletism nu este cazul. Ba mai mult ! Televiziunea a făcut cea mai mare propagandă atletismului prin retransmiterea aproape în întregime a întrecerilor atletice de la Mexico City. Îmi amintesc cu plăcere faptul că în timpul Jocurilor Olimpice, aflîndu-mă într-un magazin, o doamnă în vîrstă mi-a cerut fără ezitare amănunte despre fetele noastre, pe care le admira noapte de noapte în fața micului ecran. Așadar, interes pentru atletism există. Sau mai precis pentru atletismul de calitate, pentru atletismul care asigură întrecerii dinamism și prin toate acestea spectacol. Căci atletismul nu poate fi scutit de obligația de a oferi spectacol spectatorilor ! Totuși, organizatorii concursurilor atletice din zilele noastre reușesc performanța de a otrăvi pur și simplu cîte un spectacol atletic prin proasta lui organizare, prin diluarea sa pe parcursul a două zile de concurs, prin distrugerea oricărei atmosfere de concurs. Îmi amintesc de data de 2—3 septembrie 1967, cînd a avut loc un concurs de selecție a lotului republican. Acest concurs s-a desfășurat, ca multe alte concursuri, la Poiana Brașov. Pînă aici nimic deosebit. Dar coloritul, terenul aranjat „à la carte", prezența pe marginea pistei a majorității membrilor biroului federal, în frunte cu președintele lui, tribunele pline de turiști băștinași și străini, toate au dat acestui concurs de selecție tocmai ceea ce îi trebuia : atmosferă de concurs. Fără acest element, atletul devine și el un simplu funcționar.

De ce scriu toate acestea ? Fiindcă am vorbit cu cei care acum cîteva zile s-au întors de la Zürich, unde participaseră la un spectacol atletic ce întrece orice închipuire. Totul a fost excelent : pista de tartan, instalații bine puse la punct, cronometraj electric care anunța rezultatul unei probe de alergări în timp ce alergătorii încă nu se opriseră **după trecerea liniei de sosire,** un concurs fără căldură tropicală (care influențează negativ rezultatele), fiindcă s-a desfășurat în nocturnă. Pe deasupra tuturor acestor lucruri au dominat dîrzenia, echilibrul valoric, lupta aprigă. Listele de invitați s-au întocmit astfel ca fiecare dintre probele cuprinse în program să aibă participanți valoroși sau de valoare apropiată. Pentru organizatori succesul nu a constat numai în prezența exclusivă a unui campion olimpic într-o probă dar și în participarea acelora care prin performanțele lor îi talonează de aproape. Cunoscînd, de asemenea, adevărul proverbului „ce-i mult nu-i sănătos", acest spectacol a durat o singură seară (între orele 19—22). În aceste trei ore, campionii olimpici sau recordmanii mondiali și europeni s-au întrebuințat mult pentru victorie, fiindcă organizatorii au evitat orice monolog al vreunui super-atlet. Cel mai bun exemplu îl constă faptul că Lia Manoliu, Ileana Silai și Mihaela Peneș nu au fost invitate pentru simplul motiv că lipsa de concurente de valoare mondială în probele respective ar fi văduvit spectacolul, dinamismul întrecerii. Pe de altă parte, la Zürich nu au fost multe probe atletice, dar cele desfășurate au ridicat în picioare pe cei 17 200 de spectatori plătitori. Omul a plătit, dar a văzut un spectacol de o rară frumusețe. Și recorduri mondiale sau europene. Apropo... acest concurs a fost transmis la televiziune și preluat de rețeaua Euroviziunii. Totuși, stadionul a fost plin !

Aștern pe hîrtie aceste gînduri în preajma unor întreceri care **ar putea** deveni din nou atractive pentru spectatorii atletismului. Meciul de duminică 13 iulie de la Poiana Brașov între reprezentativele feminine ale României și Cehoslovaciei și o nouă ediție a Campionatelor internaționale de atletism ale României de la sfîrșitul lunii. La aceste campionate internaționale au asistat în anul 1956 nu mai puțin de 45 000 spectatori. O tempora...

Iolanda BALAȘ-SOTER

PADELE-PAGAE

Ape agitate, dar nu tulburi...

După regatele Belgrad și Grünau — punct final în verificarea caiaciștilor și canoiștilor noștri fruntași la cele mai importante competiții internaționale ale sezonului desfășurate peste hotarele țării. Este, poate, un moment al bilanțului, dar — mai ales — al meditației, al concluziilor.

Notabil, desigur, faptul că la aceste repetiții înaintea campionatelor europene de la Moscova echipajele românești, concurînd adesea în compania unor adversari redutabili, au cucerit 55 de locuri 1, dominînd autoritar cîteva din regatele sezonului. Să nu insistăm, cel puțin la această oră, pe numărul victoriilor, mai ales că nu toate oglindesc raportul valoric cel mai ridicat al unor probe.

Care sînt, în schimb, constatările obiective în baza analizei complexe a evoluției de ansamblu a sportivilor noștri ?

Cred că poate fi apreciată ca foarte bună comportarea canoiștilor, învingători în marea majoritate a probelor la care au participat — atît la viteză cît și la fond — și care n-au urcat podiumul decît atunci cînd a absentat Patzaichin ! Un bilanț satisfăcător au realizat, dintre caiaciști, echipajele de K 1 — 500, K 2—500, K 4—1000 și K 2—10 000 m. La K 2—1000 m — un nivel mediu, care se cere îmbunătățit. Nesatisfăcătoare a fost, în schimb, după opinia mea, evoluția echipajelor de K 1—1000 m și K 1—10 000 m. Dintre probele de fond, cea de K 4—10 000 nu ne-a prilejuit pînă acum o verificare concludentă (fiind programată o singură întrecere de acest gen — la Budapesta).

La fete, una caldă, una rece. Rezultatele au fost ceva mai bune la dublu, dar slabe la simplu (ceea ce trebuie să ne preocupe foarte serios pe noi antrenorii, dar în aceeași măsură și pe caiacistele respective). Echipajul de K 4 nu a putut fi verificat.

După emoțiile verificărilor urmează — la finele acestei săptămîni — cele ale selecției. Așa cum s-a anunțat, Regata internațională Snagov reprezintă un ultim criteriu de selecție, primele două echipaje românești din clasamentul diferitelor probe urmînd a fi incluse în lotul reprezentativ.

Este — cred — un eveniment care se cere foarte bine înțeles de către toți sportivii noștri. Avem datoria ca și la această competiție de valoare, de tradiție pentru caiacul și canoea din țara noastră, să obținem rezultate pe măsura prestigiului internațional și a aprecierilor de care ne bucurăm. Faptul că ediția din acest an a regatei internaționale Snagov reprezintă totodată pentru mulți sportivi ultima șansă de a intra în lotul național pentru campionatele europene nu trebuie să scadă cu nimic din frumusețea și fair-playul curselor. Mi se par, în condițiile acestei „mize", necesare cîteva recomandări :

— să se permită celor mai bune echipaje să-și facă cursa la valoarea lor reală ;

— să nu fie urmărite interese de club, în dorința calificării unor echipaje care nu ne vor putea reprezenta corespunzător la viitoarele campionate europene ;

— să existe o colaborare prietenească, în cel mai pur spirit sportiv, între toți „tricolorii" noștri ;

— în special la probele de fond trebuie asigurată evitarea oricăror abordaje, devieri de traseu ș.a., care ar putea duce la necalificarea echipajelor de certă valoare ;

— crearea de către arbitri a unor condiții absolut egale : start, traseu, culoar pentru toate echipajele.

Cred — repet — că n-ar trebui, la această oră, să intereseze pe nimeni **NUMĂRUL** echipajelor calificate dintr-un club sau altul, ci **REALIZAREA UNEI SELECȚII** cît mai reale, cît mai bune, creîndu-se astfel posibilitatea alcătuirii și — ulterior — pregătirii unei echipe cu omogenitate valorică, care să poată obține la campionatele europene de la Moscova noi succese de prestigiu pentru sportul românesc.

Atît dorința de victorie într-o competiție de anvergura regatei internaționale Snagov, cît și cea de cîștigare a selecției fac ca în aceste zile apele Snagovului să fie mai agitate sub morișca padelelor și pagaelor. Este foarte bine ! Să veghem însă ca acestea să nu se tulbure...

Radu HUȚAN

ÎNTREPRINDEREA DE FORAJE ȘI ALIMENTĂRI CU APĂ

deschide un curs de calificare de scurtă durată (3 luni) pentru meseria de sondori. Cursurile încep pe data de 16 august 1969.

Cei interesați urmează să prezinte următoarele acte, în original și copii :

— cerere de înscriere ;
— certificat de 7 clase ;
— certificat de naștere ;
— certificat de sănătate ;
— să aibă stagiul militar satisfăcut.

Cursurile se țin în Capitală și se primesc înscrieri din toate județele țării, pînă la data de 10 august 1969.

Pe timpul școlarizării elevii primesc o indemnizație de 735 lei lunar, din care se reține masa la cantină. Cazarea este gratuită, iar transportul se decontează.

După absolvirea școlii, absolvenții vor fi repartizați la locurile de muncă din unitățile noastre din țară. Pentru alte lămuriri vă adresați la telefon 16.31.90. Biroul Personal str. Bibliotecii nr. 4, sectorul 4 București.

Folosind lacul fixativ EVA SPRAY cu sistem propriu de pulverizare, coafura dvs. se va menține mai mult timp.

Pulverizarea uniformă conferă părului luciu și flexibilitate.

EVA SPRAY 23,50 lei flaconul.